ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **S., spol. s r. o.,** zastoupeného JUDr. Vladimírem Kracíkem, advokátem, se sídlem České Budějovice, Česká 51 proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2000, sp. zn. 44/601/48925/27.12.1999,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Českých Budějovicích ze dne 21. 10. 1999, zn. 57/6703/99/P-38. Citovaným rozhodnutím úřad práce žalobci jako zaměstnavateli podle ustanovení § 9 zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů ČR na úseku zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů za zaviněné porušení § 2 odst. 2 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů uložil pokutu ve výši 60 000 Kč za porušení pracovněprávních předpisů.

Žalobce především napadá výši a způsob stanovení pokuty, která mu byla uložena. Dle žalobce nelze toto odůvodnění považovat za právně relevantní, neboť „jakýmsi matematickým výpočtem nelze stanovit výši sankce“, tak jak uvádí Úřad práce v Českých Budějovicích – „jeden námezdní dělník á 15 000 Kč‘‘. Dle tvrzení žalobce je výše pokuty abstraktní a z právního hlediska nepřezkoumatelná a obecná. Žalobce dále namítá, že přímá souvislost mezi zaměstnáváním ukrajinských dělníků a nezaměstnaností českých občanů je uměle ideologickou frází, navíc zavánějící xenofobií a nenávistí vůči cizincům jakéhokoliv druhu a tudíž v rozporu s dobrými mravy a zásahem do Listiny základních práv a svobod.

Proto žalobce navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty vycházel z počtu žalobcem neoprávněně zaměstnávaných cizích státních příslušníků, dále přihlédl k tomu, že u žalobce se jednalo o prvé zjištění porušení povinností vyplývajících ze zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů a dále vycházel i z důvodů a okolností, které vedly k zaměstnávání cizích státních příslušníků. Žalovaný se ve svém rozhodnutí proto s postupem správního orgánu I. stupně zcela ztotožnil a dále zdůraznil míru zavinění žalobce, který od počátku chtěl zaměstnat cizince a věděl, že k jejich zaměstnání musí být splněny určité podmínky. Žalobce navrhl podanou žalobu zamítnout.

Žalobce využil možnost podat repliku k citovanému vyjádření žalovaného. Žalobce v replice poukázal na to, že postup a vedení řízení o uložení pokuty žalobci se nezaměřilo na zjištěné skutečnosti, rozhodné pro posouzení, zda jsou splněny i další předpoklady. Žalovaný, ani správní orgán I. stupně takové skutečnosti řádným dokazováním nezjistil a právními úvahami se nezabýval. Dle názoru žalobce mělo být provedeno kvalitnější dokazování. Zejména měl být učiněn dotaz na oddělení Cizinecké policie České republiky, kdy ukrajinští občané přijeli do České republiky, a mělo být zjištěno zda byly učiněny konkrétní kroky pro povolení zaměstnání a povolení k pobytu.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci z předloženého správního spisu především vyplývá, že Úřad práce v Českých Budějovicích zahájil dne 16. 10. 1999 se žalobcem správní řízení o uložení pokuty podle ustanovení § 9 zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů za zaviněné porušení § 2 odst. 2 zákona. č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů. Na základě kontroly ze dne 7. 9. 1999 bylo zjištěno, že žalobce bez povolení k zaměstnání od příslušného úřadu práce a bez povolení k dlouhodobému pobytu poskytl práci čtyřem ukrajinským dělníkům – M. K., O. L., O. S., a Y. S., – kteří byli zjištěni při kontrole Úřadem práce v Českých Budějovicích dne 7. 9. 1999 v Českých Budějovicích v Domově důchodců v Libniči. Po provedeném správním řízení bylo dne 21. 10. 1999 vydáno rozhodnutí zn. 57/6703/99 P-38, kterým byla uložena žalobci pokuta v částce 60 000 Kč a to za zaviněné porušení § 2 odst. 2 zákona č. 1/1991 Sb. ve znění pozdějších přepisů. Proti tomu podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že zmínění cizí státní příslušníci byli ubytováni v jeho rodinném domku a za toto ubytování žalobci pomáhali na stavbě. Důležitou roli u žalobce hrálo sociální cítění. Vzhledem k tomu, že žalobce nechtěl mít problémy s úřadem práce, požádal JUDr. T. o zařízení pracovního povolení pro tyto zaměstnance. Než došlo k vyřízení, byla provedena zmíněná kontrola.

Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí dne 7. 2. 2000 zn. 44/601/48925/27. 12. 1999, které neshledalo žalobcovy námitky jako důvodné. Žalovaný odkázal především na skutečnosti zjištěné kontrolou provedenou na stavbě. Dále poukázal na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších

předpisů a na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů ČR na úseku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Ohledně výše pokuty žalovaný dovodil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odpovídá závažnosti porušení právního předpisu upravujícího zaměstnávání cizinců, četnosti případů a době, po kterou byl zákon zaměstnavatelem porušován.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že k provedení předmětné kontroly a k následnému udělení pokuty došlo ve shodě s ustanovením § 12 odst. 1 písm. g) zákona č. 9/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů podle něhož úřad práce vykonává kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti včetně udělování pokut. Výše pokuty byla stanovena v rámci mezí uvedených v ustanovení § 9 odst. 1 stejného zákona, podle něhož je orgán kontroly oprávněn za zaviněné porušení povinností, jejichž dodržování je oprávněn kontrolovat, udělovat pokuty až do částky 250 000 Kč. O udělení předmětné pokuty tedy rozhodoval správní orgán v mezích stanovené pravomoci. Hlediskům pro stanovení výše pokuty podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č 9/1991 Sb. odpovídá, pokud úřad práce poukázal i na to, v kolika případech došlo k porušení pracovněprávních předpisů. Na základě samotné této skutečnosti však nelze dovozovat, že pokuta byla stanovena nepřípustným matematickým výpočtem. Ostatně i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že byl vzat zřetel i na další, tomuto ustanovení odpovídající okolnosti. Rovněž i žalobcova námitka dovolávající se jeho sociálního cítění je pro skutečnost, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu právně irelevantní. Bylo beze vší pochybnosti prokázáno, že žalobce zaměstnával cizí státní příslušníky a tím došlo k porušení § 2 odst. 2 zákona č. 1/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Se souhlasem účastníků řízení rozhodl o žalobě bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému – jak vyplývá ze spisového materiálu - náklady řízení nad rámec běžných výdajů nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. 11. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu